

DIARIO DE LOS PRIMEROS DIEZ MALOS AÑOS Y VENDRAN MÁS Y RESISTIREMOS PARA QUE SEAN MEJORES

Étienne de La Boétie, joven amigo de Michael de Montaigne, veía la pasividad de las poblaciones con respecto a sus dirigentes como un vicio primero adquirido y posteriormente heredado, una obstinada “voluntad de ser gobernado” que llega a ser tan arraigada “que incluso el amor a la libertad no parece del todo natural”, y en 1549 escribía: “Es increíble ver cómo la población, una vez que ha sido sometida, cae de repente en un olvido tan profundo de su independencia anterior que le llega a ser imposible despertarse y recuperarla; de hecho se apresta a servir tanto sin que la inciten, tan libremente, que, al verlo, uno diría que no ha perdido su libertad sino ganado su servidumbre. Quizá sea cierto, de entrada, que uno sirve porque ha de hacerlo, porque le obligan a ello, pero quienes vienen después sirven sin que les pese, y por su propia voluntad hacen lo que sus predecesores hicieron bajo coacción. Resulta así que los hombres, nacidos bajo el yugo, criados en servidumbre, se contentan en vivir como nacieron ... (Discours de la servitude volontaire. Étienne de la Boétie) Bien dicho. Sin embargo, La Boétie se equivoca en un aspecto importante. Las alternativas no son la plácida servidumbre por un lado y la rebelión contra la servidumbre por el otro. Existe una tercera vía, elegida por millares y millones de personas todos los días. Es la vía del quietismo, de la oscuridad voluntaria, de la emigración interior.

(J.M. Coetzee. Diario de un mal año. Págs. 22 y 23. Editorial Mondadori)

La Junta de Gobierno del Ayuntamiento de Valencia acordó en 1997 la redacción de un plan de reforma interior con objeto de prolongar la avenida de Blasco Ibáñez hasta el mar. Proyecto que amenaza con partir el barrio en dos derribando 1.700 viviendas, aproximadamente 570 edificios.

El Cabanyal estaba acostumbrado. Desde hace más de cien años y hasta en seis ocasiones se había intentado y en las seis se desistió ante la férrea voluntad de sus habitantes en conservar su patrimonio y su cohesión social. Pero en esta ocasión no iba a ser igual, el poder había estado trabajando desde unos años antes comprando voluntades y tomando decisiones que no se iban a torcer por nada ni por nadie. Esta vez, según los oráculos de algunos concejales del distrito, no debía haber nadie en el maltratado Cabanyal – Canyamelar capaz de oponerse a la decisión tomada.

La situación empeora en enero de 1998 cuando el Pleno del Ayuntamiento con mayoría

absoluta del Partido Popular, gracias a la colaboración prestada por dos concejales tráfugas de Unión Valenciana, aprueba la suspensión de licencias en todo el ámbito de actuación del Cabanyal – Canyamelar. Sigue empeorando cuando se ignora los resultados de una consulta organizada por el propio ayuntamiento. Es a partir de este hecho cuando los vecinos movilizados en contra del proyecto de prolongación de la avenida, empezamos a tomar conciencia de que los datos estaban trucados y ya habían sido jugados. Lo que no nos imaginábamos en ese momento es cuántas reglas básicas de la democracia iba a ser capaz de ignorar o tergiversar el Partido Popular para conseguir su empeño.

En los meses previos al verano de 1998 el ayuntamiento organizó una exposición pública de las tres alternativas que había preparado y, además, una votación popular que les guiara en la elección mediante la manifestación de la voluntad popular. No dejamos pasar de largo la oportunidad de participar en las decisiones que tan directamente nos afectaban, así que la Asociación de Vecinos y la Plataforma Salvem El Cabanyal – Canyamelar se pusieron manos a la obra. Se redactó un escrito en el que se solicitaba una nueva planificación urbana con participación vecinal que respetara el patrimonio, la trama urbana y que no supusiera derribos generalizados. En pocos días conseguimos más de tres mil (3.000) firmas de apoyo al escrito. A pesar de ello, cuál fue nuestra sorpresa cuando, con total desfachatez, se publicó que la opción más votada había sido la opción dos, prolongación de la avenida hasta el mar con dos grandes rotondas al principio y al final, con catorce votos. Y son los propios redactores del plan, los bien pagados arquitectos mercenarios Corell y Monfort, quienes no tienen ningún reparo en que así figure en la Memoria Justificativa del PEPRI.

En la Memoria Justificativa, sin reparos ni vergüenza, se incluyó este episodio para justificar la “participación ciudadana”. Creo conveniente analizar detalladamente el encaje de mentiras y por ello transcribo de forma literal la explicación que le dio el equipo técnico encargado de justificar el Plan:

Fuente: Memoria Justificativa del PERI del Cabanyal – Canyamelar. Autores Corell y Monfort, arquitectos.

Concluyendo, los escritos diferenciados (no sometidos a recogida de firmas) que se pronunciaban sobre la del Plan se pueden desglosar del siguiente modo:

Alternativa nº 2 (48 m) 34,37% Alternativa nº 1 (100 m) 21,88% Ninguna de las tres 16,67% Ninguna de las que les afecte directamente 14,58% Alternativa nº 3 (Plaza) 12,50% Total 100,00%

Indicar por último, que los escritos de oposición frontal a las alternativas presentadas y sometidos a “recogida de firmas” fueron tres (nº 1,10 y 11) con un total de 3.249 suscriptores.

<i>TIPO</i>	<i>Nº ESCRITOS</i>	<i>ENTIDADES</i>
<i>TIPO A</i>	<i>2 escritos</i>	<i>Serv. De circulación/ Colegio Arquitectos</i>
<i>TIPO B</i>	<i>3 escritos de oposición a cualquiera de las</i>	<i>Nº 1..... 3.136 firmantes Nº 10-</i>

	<i>propuestas del Avance</i>	<i>91..... 91 firmantes N° 11- 22..... 22 firmantes</i>
<i>TIPO C.</i>	<i>2 escritos</i>	<i>Oposición a las propuestas si no van ligadas a un proceso de rehabilitación integral del barrio</i>
<i>TIPO D</i>	<i>36 escritos</i>	<i>A favor de la A1..... 8 firmantes A favor de la A2..... 14 “” A favor de la A1-A2.... 5 “” A favor de la A3..... 6 “” En contra de cualquiera 3 “”</i>
<i>TIPO E</i>	<i>En contra de las propuestas (Según les afecte)</i>	<i>7 firmantes</i>
<i>TIPO F</i>	<i>Propuestas concretas de mejora de equipamientos y dotaciones públicas</i>	<i>2 firmantes</i>
<i>TIPO G</i>	<i>Resolver intereses privados</i>	<i>5 firmantes</i>
<i>TIPO H</i>	<i>Escritos no procedentes o sin contenido</i>	<i>5 firmantes</i>
<i>TOTAL 3.308 firmantes</i>		

És a dir, d'un total de 3.308 signants, 3.249 es manifesten en contra de la prolongació. Només 19 signants (14+5) es manifesten a favor de l'Alternativa 2.

Van començar uns anys de treball organitzatiu del dur, de reunions constants, vam anar teixint la xarxa de confiança i amistat que ha fet possible tota la resistència i activitat d'aquests primers deu anys. En les assemblees setmanals que duem a terme des d'aleshores tots els dimecres, vam anar unificant criteris i propostes, tot es diu i tot s'acorda en aquestes assemblees que són obertes a qualsevol persona que decidisca assistir-hi.

Quan l'Ajuntament va poder aprovar el projecte definitiu, l'any 2001, la Plataforma ja havia organitzat cinc manifestacions, quatre al barri i una al centre de la ciutat, havíem fet una vaga de fam de 22 dies de durada amb l'única reivindicació de diàleg i discussió sobre l'interés general del projecte, havíem organitzat innombrables actes de protesta, havíem participat en totes les taules redones sobre urbanisme que se celebraven... La ciutadania va començar a entendre que la lluita era seriosa, que la resistència estava organitzada i que el camí seria llarg i difícil.

Durant tots aquests anys s'ha consolidat una organització social basada en la transparència interna i externa que ha sigut la llavor d'una gran confiança mútua entre tots els afectats: “la Plataforma feia el que deia i sempre deia el que feia”. I, el millor, ens vam anar fent amics i vam aprendre a estimar-nos i a voler el nostre entorn. Com que vivim en un tipus de democràcia europea i, per sort, la integritat física de les persones està com molt garantida, el Poder Municipal va entendre que aquesta situació era insostenible, que l'autoestima havia de tindre un límit, i van tirar mà dels manuals de l'urbanisme especulatiu i van començar a destrossar el nostre entorn, les nostres vides. Va començar la degradació patrimonial i vital dirigida i patrocinada financerament amb pressuposts públics, utilitzant primer AUMSA i després Cabanyal 2010 S.A.

El govern municipal no podia canviar la condició de Bé d'Interès Cultural que té en barri des de 1993 perquè això és de competència autonòmica, però sí el catàleg d'edificis protegits. Recorde que M. Domínguez, regidor responsable d'Urbanisme, va declarar: “para qué están los catálogos? (d'edificis protegits) pues para descatalogar lo que pierda el interés”. Segons tan “bon administrador”, els catàlegs de patrimoni protegit no es fan per a prendre les mesures oportunes d'atenció i protecció, i en cas que l'Administració no complisca amb la seua tasca poder-li demanar responsabilitats. Es protegeix per complir amb un expedient i “ja ens encarregarem que les coses evolucionen de manera que es puga desprotegir”. I ho fan amb total impunitat. N'hi ha prou amb recordar l'espai verd protegit de la Punta, seu durant anys de bases il·legals de contenidors del port que van contribuir de forma descarada a la seua degradació, fet que va ser utilitzat pels tribunals per a justificar-ne el canvi de protecció i que es poguera destruir i convertir en un immens solar; qui va ser el responsable de la degradació per permetre el funcionament de les bases il·legals de contenidors? qui va ser el responsable de consentir la degradació d'un espai protegit? Tot el món sap que ens enfrontem a la impunitat dels responsables polítics administradors. Però no passa res.

L'alcaldeessa de València, Rita Barberá, deia el 2001 reivindicant més autonomia local: “vivimos días de invasión de competencias y no estaría de más recordar a Montesquieu garantizando la autonomía local”. Ella, que dies després d'aquestes declaracions va crucificar la Síndica de Geuges, Emilia Caballero, institució encarregada de defensar els ciutadans dels abusos de l'Administració, per atrevir-se a donar la raó als veïns del Cabanyal en les seues reivindicacions. Quin exemple de respecte a la independència i autonomia de les institucions democràtiques! I damunt Rita citant Montesquieu!

Perdoneu les exclamacions, és que creia que tenia superat ideològicament el segle XVIII, però donades les circumstàncies de les nostres vides en aquests darrers anys estic segur d'haver retrocedit més enllà de la Revolució francesa. No podem parlar amb seguretat ni de la divisió de poders, són ja massa dies de “cabdillisme” els que estem sofrint.

Abril 2001. La Conselleria de Cultura destitueix del seu lloc l'arquitecte-inspector encarregat de vigilar el patrimoni historicoartístic a València. José Ignacio Casar va ingressar al seu lloc d'inspector el 1994. Després de guanyar una plaça en propietat en la Conselleria d'Obres Públiques va seguir al seu lloc per la concessió d'una comissió de servei avalada per la pròpia Direcció General de Patrimoni, a fi de garantir la continuïtat de les tasques d'inspecció. Però l'Administració Valenciana tampoc no va poder suportar la integritat i independència professional d'aquest tècnic i va ser destituït. En aquesta època ja no s'accontenten amb reivindicar fraudulentament Montesquieu, comencen a utilitzar el

quart poder, els mitjans de comunicació, contra els veïns del Cabanyal. Des d'aleshores les campanyes de propaganda per avalar les seues propostes i desmoralitzar els resistents han estat nombroses i, com no podia ser d'altra manera, amb gran ressò a Canal 9 i també en la premsa escrita.

Vegem un exemple entre els molts que podria triar. Al juny de 2001 Alfonso Grau va assegurar que “mil (1.000) propietarios afectados por la prolongación de Blasco Ibáñez estan dispuestos a llegar a un tracto directo, lo que acelerará los trámites del plan urbanístico” (Las Provincias 4-6-2001).

Set anys després, al juliol de 2008, ens assabentem per la premsa escrita que “el balance de los tres años de gestión de la sociedad Cabanyal 2010, creada por la Generalitat y el Ayuntamiento de Valencia, a través del Ivvsy y Aumsa, para desarrollar el plan especial del Cabanyal y la prolongación de Blasco Ibáñez, es limitado. De las 1.600 viviendas que se tienen que derribar para abrir Blasco Ibáñez al mar la sociedad sólo ha comprado previo acuerdo con los propietarios un centenar, apenas un 6%. Las once promotoras que forman el accionariado privado han puesto a la venta sus acciones al no ver claro el negocio.” (Levante 8-7-2008)

Encara es queden curts en la valoració del fracàs, ja que als tres anys de Cabanyal 2010 cal afegir els 4 anys anteriors d'AUMSA amb la mateixa gestió. És a dir, en set anys i amb totes les pedres que ens han plogut han aconseguit 100 cases de 1.651, on estan els 1.000 de Grau?

Es van concretar les amenaces i els càstigs. Vam patir una altra sotragada per part de l'Ajuntament quan al gener de 2002 el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana dictà una sentència en què paralitzava cautelament el projecte de prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez a través del barri del Cabanyal. Repassem les declaracions de Rita per entendre l'estratègia que han seguit fins ara, aquests dies en què celebrem els deu anys de resistència:

1. Anuncia que no flexibilitzarà les seues posicions, ni obrirà cap tipus de diàleg. “Yo no quiero ninguna retirada [de los recursos judiciales]. Después de dos elecciones y mucho diálogo hemos llegado a una conclusión que ha pasado por todos los trámites legales”, (El País 1-2-2002). Molt de diàleg!, s'atreveix a declarar sense que li canvie el color de la cara.
2. Anuncia la degradació urbana. L'alcaldeessa considera la sentència “un contratiempo que pagarán los vecinos de la zona afectada”. L'alcaldeessa no flexibilitzarà les seues posicions ni reobrirà cap tipus de diàleg “en términos políticos esto es un contratiempo porque se va contra el tiempo de ejecución [de la obra] en el perímetro suspendido e implica inactividad gestora en el ámbito suspendido que va a producir un deterioro en el ámbito comprendido en la suspensión [la zona del barri del Cabanyal protegida per on hauria de passar l'avinguda)” (El País 1-2-2002).
3. No assumeix cap responsabilitat, sinó al contrari, responsabilitza de tot el PSPV, que va deixar de governar l'Ajuntament de València el 1991; s'atribueix la defensa i protecció del barri -“Hemos invertido 4.400 millones de pesetas en diez años en El Cabanyal”-; i llança un “mensaje de tranquilidad al 52% de los 447 propietarios afectados por la paralización cautelar del proyecto que según el equipo de gobierno municipal habían ‘mostrado intención de llegar a un acuerdo con el Ayuntamiento’”

(El País 1-2-2002).

En aquells moments, l'activitat de la Plataforma continuava sent febril, ja havíem fet sis manifestacions, quatre edicions de Portes Obertes com la que estem presentant en aquest catàleg, ens coordinàvem amb altres col·lectius socials, rebíem solidaritat de la Universitat, d'incomptables arquitectes reconeguts per la seua trajectòria professional, del Departament de projectes de l'Escola Superior d'Arquitectura de la Universitat Politècnica de València, de tots els partits polítics de la nostra demarcació, és clar, menys el Partit Popular.

Comencem a reivindicar una participació ciutadana real i organitzem, junt amb molts col·lectius del País Valencià, una altra manifestació a la ciutat de València en què van participar milers de persones amb el lema de "democràcia participativa".

El maig de 2003, un mes abans de les eleccions locals i autonòmiques, el govern municipal va enderrocar dos cases que havia adquirit AUMSA. Encara no havia creat l'enginy financeromafiós Cabanyal 2010, S.A. Cinc anys després, els solars d'aquestes cases encara es poden visitar ja que continuen sense tancar i sense netejar. Per si tenen curiositat els oriente, es tracta dels solars que hi ha al carrer Serreria, quasi davant de l'estació de RENFE. Els mitjans de comunicació van esbombar la notícia que les obres de la prolongació de Blasco Ibáñez havien començat (any 2003, recorden), foto a primeres pàgines en els diaris i notícia en les televisions, per cert, una notícia tan important que va obrir el telenotícies de Canal 9 i de Punt 2. En fi, han passat els anys i ací estan els solars i ací està el barri encara dempeus.

Amb tot això, va arribar la Copa de l'Amèrica i les seues 32 guinees, dos més que Judes amb la inflació que hi ha hagut des d'aleshores. Molta gent pensà que d'aquesta no passàvem, vam haver de convèncer molta gent que resistiríem, que la Copa i els seus "guateques" passarien i el Cabanyal seguiria dempeus. I vam anar a Brussel·les a plantejar les nostres reivindicacions i vam obtindre la solidaritat de parlamentaris europeus, però ací no va canviar res. En aquests moments l'únic que no se sap amb claredat és qui se la va beure, la copa.

És possible que l'any 2004 el Tribunal Suprem encara no estiguera políticament posat a punt, igual que li havia passat al TSJ-CV, i va confirmar la suspensió cautelar del projecte. Les reaccions es resumeixen en el titular del Levante de 27-3-2004: "El equipo de gobierno de Rita Barberá, por boca de su portavoz municipal, Alfonso Grau, rechazó ayer la posibilidad de negociar con los vecinos una nueva ordenación del barrio del Cabanyal y explicó que la prolongación de la avenida Blasco Ibáñez es «innegociable». Mientras que la plataforma Salvem el Cabanyal pedía ayer diálogo y consenso para rehabilitar la zona."

El 2005 van començar els tràmits per canviar la Llei de Patrimoni de 1998 que havia votat el mateix Partit Popular, el legislatiu entra en acció, es coordina amb l'executiu. I per si fóra poc el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana va retardant la sentència del Cabanyal -moltes persones ben informades pensen que per trobar el moment adequat de formar el Ple convenient on s'asseguren els vots necessaris per acontentar el poder executiu. Davant del retard injustificat ens vam veure obligats a presentar dues queixes, una al President del TSJ i una altra al C.G.P.J., en aquest sentit: "després de més de tres anys de tramitació, ens trobem que la Sala Segona està dictant recursos de menys antiguitat que el que ens ocupa, el nombre dels quals ja ha arribat a una xifra important, i a data de hui continua sense existir assenyalament per dictar-se sentència. Tot això, sense que

hi haja cap causa que justifique la paralització de les diligències, ja que des del passat mes de setembre han finalitzat les actuacions processals”. Pobre Montesquieu, ja es van unint els poders!

Finalment el TSJ-CV va dictar sentència favorable a l’Ajuntament amb el següent resultat: 11 vots a favor de la legalitat del projecte, 8 vots en contra de la legalitat del projecte. L’assumpte es va resoldre de la següent manera: el ponent a qui se li va assignar el cas per sorteig presentava una ponència favorable a les tesis de Salvem El Cabanyal, però el president de la Sala del Contenciós Administratiu, Díaz Delgado, llevant protagonisme al ponent titular, va presentar la seua pròpia ponència que va obtindre els onze vots que li van donar la majoria necessària. Cal assenyalar que immediatament després Díaz Delgado va ser nomenat, en la quota del Partit Popular, magistrat del Tribunal Suprem (el càrrec és vitalici).

L’organització i el funcionament del Tercer Poder, el Judicial, és una de les millors bases que es guarden els poderosos, els que manegen els fils del poder econòmic i polític. Però si s’analitza a fons un cas t’adones que el mètode que s’utilitza és senzill, esperen les circumstàncies favorables, sotgen, aprofiten els límits de la interpretació i aconsegueixen el maquillatge necessari per disfressar una sentència de legalitat. Aquestes qüestions sempre queden sanes i estàlvies perquè si hi ha un gremi opac, tancat i de mútua defensa, és el de la judicatura. Fonts ben informades ens van explicar com Díaz Delgado es va assegurar els 11 vots necessaris. La cosa degué anar així: en primer lloc va preparar la seua ponència, privilegi d’un president. Després va esperar el moment adequat que no era altre que el que li permetera formar un Ple favorable. En la votació van participar dos magistrats nomenats pel “pla de xoc” i un jubilat en “situació especial” (pel que sembla el nomenament d’aquests magistrats depenia en bona mesura del president mateix). D’aquesta forma pogué assegurar-se els vots, així de fàcil.

Per descomptat, demanem explicacions sobre tot això al Tribunal i la resposta fou que “com el que demanàvem segurament seria utilitzat per impugnar el tribunal, la sol·licitud havia d’anar dirigida a la mateixa Sala del Contenciós”. I després ens van contestar que com ja era una sentència en ferm ja no es podien donar explicacions. Què hi farem? Però va succeir que la sentència va passar a no ser ferma perquè el Tribunal Suprem havia acceptat el recurs de cassació, així que vam tornar a demanar la informació. Durant el temps transcorregut vam tenir ocasió d’ampliar la pregunta i millorar-la, ara, a més de conèixer les normes que permeten als magistrats formar un ple de sala, volem saber les normes de repartiment dels expedients quan entren en el registre.

Aquesta última qüestió ens l’han tornat a contestar amb evasives, sense afrontar la pregunta concreta que formulem, el tema ja comença a ser greu si considerem que es tracta d’informació que ha de ser de domini públic. Sobre l’altre assumpte que ens ocupa, la composició dels Plens de Sala, ni es contesta.

Cansats de no rebre la informació a què tenim dret com a ciutadans i la judicatura obligació de facilitar, es van interposar sengles contenciósos administratius contra el president del TSJ-CV, sr. De la Rúa, i el president de la Sala del Contenciós del TSJ-CV, sr. Narvon que en l’actualitat estan pendents de resoldre.

Per part del col·lectiu social continuem resistint la degradació i les agressions, cada vegada més fortes, en l’entorn del carrer Sant Pere, on havien traslladat tota la seua agressivitat des

que el 2005 paralitzem les demolicions de la zona B.I.C. del carrer Escalante. I seguim amb les nostres reivindicacions socials:

Levante 6-1-2007 “La Plataforma Salvem el Cabanyal realizó ayer la primera protesta de 2007 con la entrega simbólica de varios kilos de carbón al presidente del Tribunal Superior de Justicia (TSJ) de la Comunitat y al presidente de la Sala de lo Contencioso, Edilberto Narbón, en la sede del TSJ. Tres miembros del colectivo vestidos de Reyes Magos lo entregaron mientras recordaban la necesidad de que todos los poderes públicos, y en especial el judicial, defiendan a todos por igual”.

La batalla és casa a casa, demolició a demolició. En total han enderrocat a juny de 2008 uns vint edificis, tots adquirits prèviament per les societats instrumentals de l'Ajuntament en una operació de compra-venda mercantil, és a dir, que hi ha uns pocs propietaris que han cedit les seues cases a la destrucció.

La crònica d'aquest temps de lluita i resistència és tan dramàtica com extensa i per no excedir-me en aquest article, intente resumir-la utilitzant alguns titulars de diaris.

- “El TSJ autoriza un nuevo derribo en el barrio de El Cabanyal”. El País 10-03-2007.
- “El edificio del Cabanyal cuyo derribo autorizó el TSJ tiene una torre Miramar”. Levante 13-03-2007.
- “Barberá ha abierto ocho solares en nueve años en El Cabanyal. Los vecinos denuncian el deterioro causado por los derribos”. El País 31-03-2007.
- “Salvem El Cabanyal critica el abandono que sufre el barrio. Diez solares con basura junto al mar”. Metro 02-04-2007
- EN POCO MÁS DE 500 METROS DE COSTA. El nuevo ‘Beverly Hills’ de Valencia mira al mar frente a la playa de la Malvarrosa. El Mundo, 11-04-2007
- Ratas, basura y ruinas se adueñan del bulevar San Pedro. Levante 03-05-2007

Al mig d'aquesta voràgine vam organitzar la IX edició de Portes Obertes “Trobada d'escriptors pel Cabanyal”, que va estar dedicada a la literatura, per reconèixer el compromís dels autors amb el Cabanyal. Hi van participar José Luis Sampedro, Fernando Delgado, Julio Llamazares, Belén Gopegui, Olga Lucas, Quique Falcón, Manel Rodríguez, Alfons Cervera, Benjamín Prado, Susana Fortes, Martí Domínguez, Juan Cruz. Va ser quan ens van enviar les primeres cartes anunciant l'expropiació del carrer Sant Pere.

La resposta de l'organització social no tarda a arribar, el 13 de juny de 2007 es publica a El País: “Salvem El Cabanyal se prepara para otra batalla en el largo contencioso contra el plan del PP de prolongar la avenida de Blasco Ibáñez por el barrio. El gobierno encabezado por la alcaldesa, Rita Barberá, inició la semana pasada la notificación de la expropiación de alrededor de 120 inmuebles para su derribo con el fin de construir el bulevar de San Pedro, previsto en el plan. La plataforma no ha tardado en reaccionar y alrededor de 300 personas se reunieron ayer en asamblea general para analizar la situación y organizar la oposición a una expropiación que afecta fundamentalmente a personas mayores.”

Ha passat més d'un any des de la primera “comunicació urgent” per part de l'Administració i a dia de hui, setembre de 2008, no s'ha tornat resposta a les al·legacions presentades pels veïns. Queda demostrada la urgència. El 13 de març de 2008 coneixem que el Tribunal Suprem desestima el recurs dels veïns contra el pla del Cabanyal i addueix que és competència autonòmica. El govern municipal dóna per resolt el tema, s'autoaplaudeix en els mitjans, dóna per liquidada la Plataforma i aprofita per atribuir-li tots els mals que

pateix el barri.

Però resistim. Com hem fet sempre, respectem les decisions judicials encara que en sospitem, però tenim clar que la raó jurídica no beneeix la bondat del projecte de destrucció del barri. La sentència diu que el projecte municipal és legal, no que és bo. Nosaltres continuem pensant que es va haver de declarar il·legal, i estem convençuts que és una aberració contra les persones i contra el patrimoni històric valencià.

La Plataforma reuneix els veïns i, com ha fet sempre, els informa dels fets, els explica què pot passar a continuació, hi sotmet la possibilitat de presentar recurs davant del Tribunal Constitucional. S'escolta, es discuteix, la gent participa. Finalment l'Assemblea decideix mantenir-se viva i posar el seu esforç en dues direccions: primer, donar suport als veïns que així ho desitgen i que puguen ser objecte d'expedient d'expropiació. La Plataforma entén que és essencial que es respecten els drets de les persones i que, si l'alcaldeessa acaba traient-los de les seves cases, que els pague el que aquestes valen. Segon, seguir en la lluita per defensar el nostre patrimoni històric, exigir el respecte a la integritat del barri - rehabilitació sense destrucció-, i utilitzar tots els mitjans jurídics i d'acció social col·lectiva perquè els que ostenten el poder treballen per l'interés públic, no per interessos privats.

I així estem. De manera que ací està el barri del Cabanyal – Canyamelar, amb un altre Portes Obertes, decidit a no sotmetre's, decidit que estos primers deu anys siguin només l'avantsala dels altres que vindran i que, per a això estem, seran molt millors.